

GYŐR+

2013.01.12.

„Tékozló fiúként visszatértem oda, ahonnan elindultam”

Interjú Major Ernővel, a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központjának igazgatójával.

A Czomba Sándor foglalkoztatásért felelős államtitkárnál tett személyes látogatást és beszélgetést követően, Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter jóváhagyásával vette át igazgatói megbízását Major Ernő, aki a nyugdíjba vonuló Rimányiné Somogyi Szilvia utódaként 2013. január elsejével került a megyei munkaügyi szervezet élére. Bár Major Ernő pályafutása nem a közigazgatásban indult, a munkaügyi terület korántsem ismeretlen számára.

Valóban, az egyetem elvégzését követően az agrár-ágazat különböző területein kezdtem a munkát, nyolc éven keresztül dolgoztam téveszben, illetve több kereskedelmi cégnél. Éppen amikor ez utóbbiak egyike megszűnt, akkor hirdetett három köztisztviselői állást a Győr-Moson-Sopron Megyei Munkaügyi Központ, melyek egyikét pályázat útján sikerült elnyernem. Így kerültem a munkaügyi szakmába.

Hol kezdte a pályafutását?

A győri kirendeltségre kerültem, hatósági és állásközvetítői tevékenységet végeztem. A munkámra felfigyelt Pék István, és az általa vezetett egységhez, a módszertani és számítástechnikai osztályra hívott dolgozni.

Itt mi volt a feladata?

A központhoz tartozó kirendeltségek módszertani munkáját irányítottuk, felügyeltük. Ez tulajdonképpen azt jelentette, hogy az időről időre megjelenő új szabályok, kezdeményezések gyakorlati alkalmazásához nyújtottunk segítséget módszertani útmutatók készítésével. Meg kell mondanom, ezt sokkal jobban élveztem, mint a kirendeltségi munkát, mert jóval több lehetőséget adott a kreatív ötletek megvalósítására.

A jól végzett munka gyümölcsöt is hozott...

Ha az elemzési és információs osztályvezetői kinevezést annak tekintjük, akkor igen. Mostani elődöm, Rimányiné Somogyi Szilvia közvetlen munkatársaként dolgoztam abban a pozícióban három éven keresztül. Az általam vezetett osztály a kirendeltségektől kapott „nyers” adatokat dolgozta fel és elemezte. Ezeket az összesítéseket és elemzéseket továbbítottuk a megyei igazgatóhoz, illetve a minisztériumnak, elemzéseink segítették a programok értékelését, további célok megfogalmazását.

Mit hozott a munkaügyi központok regionális átszervezése?

A regionális átszervezéssel gyakorlatilag elvesztettem az osztályomat, mert az új felállásban egy zalaegerszegi kollégám kapott megbízást a vezetésére. Egy az akkor főigazgató-helyettesi pozíciót betöltő Rimányiné Somogyi Szilvia mellett lettem szakmai tanácsadó. Tulajdonképpen visszakanyarodtam a módszertani tevékenység felé.

Mikor szakadt el a munkaügyi szervezettől?

Ez is egy átszervezéshez kötődik. A kormányhivatalok felállásakor hatósági osztályvezető lettem, majd rövid idő múlva a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság főigazgatója jóváhagyásával a megyei kormány megbízottként kért fel a megyei szervezet vezetésére.

Egy új területtel kellett megismerkednie...

Igen, és nehezen is éltem meg a váltást. 17 évig dolgoztam munkaügyi területen, fájdalmas volt elszakítani az oda kötő gyökereimet. Ami megkönnyítette a dolgot, az az volt, hogy a fogyasztóvédelmet rögtön megszerettem: teret kaphatott a bennem mindig is meglévő rendszeretet és tenni akarás.

A váltásban szerepet játszottak vezetői ambíciói?

Sohasem tagadtam, hogy tudatosan készültem a vezetői feladatok ellátására. Ezért szereztem meg második diplomámat is, úgy gondoltam, a mérnöki szemlélet és a gazdasági-pénzügyi ismeretek jó alapot teremtenek ahhoz, hogy megfeleljek az ilyen típusú kihívásoknak.

Milyen vezetőnek látja magát?

Meg kell mondanom, nem tartom magam a klasszikus értelemben demokratikus vezetőnek. Csak jó csapattal lehet nyerni, ezért a vezető feladata, hogy jó csapatot építsen – ezt pedig nemigen lehet tisztán demokratikus eszközökkel megvalósítani. A demokrácia nálam addig tart, hogy mindenkinek meghallgatom a véleményét, de a veszekedést nem tűröm és én hozom meg a végső döntést. Ugyanakkor emberközpontú vezetőnek tartom magam. Azt vallom: első az ember, második a szakma. Aki nem jó ember, hiába kiváló a szakmájában, nem tud hasznos tagja lenni a csapatnak. Viszont akinek megfelelő az emberi hozzáállása, annak a szakma is menni fog. Bár nem szereti, jött a következő váltás. Amikor megalakult a megyei intézményfenntartó központ, úgy gondoltam, lehetőségem lesz egy igazán nagy szervezet irányítására. Az intézményfenntartóhoz tartozott 1200 alkalmazott, a megyei önkormányzathoz tartozó ingatlanok, intézmények a művelődési háztól a péri reptérig. Itt nem a szakmai irányítás, hanem a működtetés biztosítása volt a feladat.

Hogyan került ismét a munkaügyi szervezethez?

A közigazgatási átszervezés miatt az intézményfenntartó által felügyelt szervezetek az államhoz, illetve az önkormányzatokhoz kerültek, így megszűntették funkcióját. Ezzel párhuzamosan vonult nyugdíjba Rimányiné Somogyi Szilvia, akinek megüresedett helyére az önéletrajzom és egy személyes elbeszélgetést követően kaptam megbízást. Tékozló fiúként visszatértem oda, ahonnan elindultam.

Milyen feladatok várják az új szerepkörben?

A megyei munkaügyi központ – és ebben elévülhetetlen érdemeket szerzett elődöm – mindig kiválóan működött, így gyökeres változtatásokra nem készülök, inkább finomhangolásra van szükség. Új munkamódszereket, férfiasabb szigort szeretnék megvalósítani a kollégákkal és az ügyfelekkel szemben egyaránt.

Az ügyfeleknek is szükségük van rá?

Nézze, ahogy mindenhol, a munkaügyi kirendeltségeken is megpróbálnak néhányan ügyeskedni. Van egy réteg, amelynek szándékai nem tiszták, csak időt akarnak nyerni vagy jogosulatlan ellátását szerezni. Ez káros a nemzetnek és káros az egyénnek is hosszú távon. Feketemunkából nem lesz nyugdíj... Ezt sűrűbb fésűvel szeretném megszűntetni.

Szakmai lépések?

Szeretném, ha a jövőben jobban odafigyelnénk azokra a térségekre – például ilyen a Rábaköz –, ahol kisvállalkozásokra épül a foglalkoztatás, és melléjük nagyobb létszámmal dolgozó munkaadók telepednének le. Győrben, Mosonmagyaróváron, Sopronban elsődleges célunk a megfelelő képzettségű munkaerő biztosítása. Ezt egyfelől a távolabbról érkezők letelepedésének ösztönzésével lehet elérni. Azt mondják, nem mobil a magyar munkás. Nézzék meg az Ausztriába ingázókat: ha kedvező lehetőségeket látnak, mobillá válnak. Másfelől teljes mellszélességgel fordulunk a fiatalok és szüleik felé. Ösztönözni kell őket, hogy piacképes szakmát tanuljanak, mert ez biztosít számukra megélhetést, a térség számára pedig hosszú távú fejlődést.

Saját bevallása szerint Major Ernő nem kedveli a változásokat, az utóbbi években mégis úgy hozta a sors, hogy többször kellett helytállnia új pozíciókban, ez év január elsejétől éppen a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központjának igazgatójaként. A mozgalmas pályafutás Győrben indult 1962-ben, az általános iskola és a Révai gimnázium biológia tagozatának elvégzését követően előbb Mosonmagyaróváron szerzett agrár-, majd a Budapesti Gazdasági Főiskola zalaegerszegi pénzügyi és számviteli karán gazdasági diplomát. Nyolc évig a versenyszférában kereste kenyerét, az itt szerzett rutinját állította a továbbiakban az államigazgatás szolgálatába. Edzettséget nem csak a munkában, a sportpályákon is szerzett, versenyszerűen kézilabdázott és vezetett, vallja: ez utóbbi iskolázta keményre az élet más területein is szépen kamatozó kitartását. Mára a rendszeres futás jelenti számára a mozgás örömét, a szellemi kikapcsolódást pedig az elektromos gitár húrjainak pengetése. Ez utóbbi hobbiját hosszú évek óta tolerálja első és egyetlen, szintén kormánytisztviselőként dolgozó felesége, aki előbbihez, a futáshoz maga is csatlakozott.

Három gyermekük közül úgy tűnik, a 24 éves Krisztina az, aki édesapja biológia iránti érdeklődését örökölte, a 22 éves Erik inkább a reálszférában próbál szerencsét, a 11 éves Botond pedig kispályásan koptatja az iskolapadot. Major Ernő szakmájában is a csapatjátékban hisz, a munkahelyi vezető legfontosabb feladatának tekinti az összetartó, ütőképes együttes kialakítását, amelyben mindenkinek megvan a feladata, amit elsősorban emberi hozzáállással, másodsorban kiváló szakmai felkészültséggel végez.

Ozsvárt Tamás, Fotó: O. Jakócs Péter